

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: A. S., narozený X, státní příslušnost X, naposledy pobytem
Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 269/5, 735 64 Havířov-Dolní
Suchá, t.č. neznámého pobytu,
zastoupený: Mgr. Ladislav Bárta, advokát se sídlem Purkyňova 787/6,
702 00 Ostrava,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 10.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2019 č.j.
OAM-491/LE-BA02-BA04-PS-2019 a o nákladech řízení o kasační stížnosti,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Ladislavu Bártovi se přiznává
odměna ve výši 15.885,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu
v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet
č. 2114899404/2700.
- IV. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Josefu Brožovi, advokát se sídlem Pod
Všemi svatými 288/18, 301 00 Plzeň, se přiznává odměna ve výši 1.800,- Kč, která
bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě jednoho měsíce od právní
moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

1. **Včasnou žalobou ze dne 10.1.2020** předanou k poštovní přepravě dne 10.1.2020 a soudu doručenou dne 13.1.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2019 č.j. OAM-491/LE-BA02-BA04-PS-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 25.3.2020 (kopie rozhodnutí byla připojena). Součástí žaloby učinil i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů k hájení svých práv (konkrétně Mgr. Jindřicha Lechovského).
2. **Usnesením zdejšího soudu ze dne 21.1.2020 č.j. 17 A 8/2020-22** bylo odmítnuto řízení o žalobě, jelikož žaloba neobsahovala náležitosti podle § 71 odst. 1 s.ř.s., konkrétně v ní nebyl uveden žádný žalobní bod, tuto vadu lze odstranit pouze ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.) a žaloba byla podána až v poslední možný den třicetidenní lhůty (§ 46a odst. 7 zákona o azylu). Také bylo uvedeno, že i kdyby totiž soud rozhodl o žádosti o ustanovení zástupce, nebylo v jeho technických ani administrativních možnostech vyzvat žalobce k doplnění žaloby.
3. **Nejvyšší správní soud (dále jen NSS)** rozhodl o kasační stížnosti žalobce ze dne 24.2.2020 tak, že **rozsudkem ze dne 29.9.2020 č.j. 10 Azs 71/2020-44** zrušil usnesení zdejšího soudu ze dne 21.1.2020 č.j. 17 A 8/2020-22 a věc vrátil soudu k dalšímu řízení (výrok I.) a ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, byla přiznána odměna ve výši 6.800,-Kč (výrok II.). V odůvodnění rozsudku bylo mimo jiné uvedeno s odkazem na rozsudek NSS ze dne 7.2.2020 č.j. 9 Azs 366/2019-20 (pozn.: tj. z doby až po vydání usnesení zdejšího soudu), že tuto věc však nelze posuzovat pouze podle obecných východisek, protože žalobce při podání žaloby také požádal o ustanovení zástupce a podle § 35 odst. 10 s.ř.s. platí, že požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení a dnem podání žádosti o ustanovení zástupce k poštovní přepravě se tedy staví lhůta pro podání žaloby, resp. pro vymezení žalobních bodů. Dále bylo uvedeno s odkazem na rozsudek NSS ze dne 24.4.2019 č.j. 2 Azs 48/2019-67, že se lhůta k podání žaloby spotřebuje až uplynutím posledního okamžiku dne, kterým končí lhůta pro podání žaloby. Zastaví-li se běh lhůty (určené podle dnů, nikoliv podle kratších intervalů), pak se do její uplynulé části nepočítá den, kdy nastala skutečnost, s níž je stavení lhůty spojeno. Žalobce v této věci podal žádost o ustanovení zástupce třicátý den lhůty. Tím se lhůta zastavila a den, v němž se tak stalo, se do uplynulé části nezapočítal. Uplynulo tedy dvacet devět dnů ze lhůty k podání žaloby (k vymezení žalobních bodů). Zbývající část lhůty se neobnoví, dokud rozhodnutí soudu o žádosti o ustanovení zástupce, v němž zároveň vyzve stěžovatele k odstranění vad podání, nenabude právní moci. Kdyby tedy krajský soud o žádosti rozhodl, zbýval by žalobci k vymezení žalobních bodů ještě jeden den ode dne, kdy by mu (případně jemu i zástupci) bylo usnesení doručeno. Třebaže se jedná o lhůtu krátkou, neznamená to, že by doplnění žaloby bylo objektivně nemožné. Krajský soud tedy pochybil, když žalobu žalobce bez dalšího odmítl. Závěrem bylo uvedeno, že v dalším řízení krajský soud napraví své pochybení, rozhodne usnesením o žalobcově žádosti o ustanovení zástupce a současně jej vyzve k odstranění vad žaloby ve lhůtě jednoho dne od právní moci usnesení. Pokud krajský soud žalobcově žádosti nevyhoví, nastane právní moc usnesení, jakmile mu bude

doručeno, pokud soud žádosti naopak vyhoví, usnesení nabude právní moci doručením žalobci i ustanovenému zástupci.

4. Krajský soud vázán právním názorem vysloveným v této věci v rozsudku NSS ze dne 29.9.2020 č.j. 10 Azs 71/2020-44 (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) po zjištění i u Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 14.10.2020, že není známo místo současného pobytu žalobce, když advokát Mgr. Ladislav Bárta ve stanovené lhůtě na dotaz soudu nereagoval, rozhodl usnesením ze dne 19.10.2020 č.j. 17 A 8/2020-48 o ustanovení opatrovníka žalobci, jímž byl ustanoven advokát Mgr. Josef Brož, se sídlem Pod Všemi svatými 288/18, 301 00 Plzeň. Dále zdejší soud usnesením ze dne 19.10.2020 č.j. 17 A 8/2020-50 ustanovil zástupcem žalobce advokáta Mgr. Ladislava Bártu (viz shora) a téhož dne vyzval žalobce usnesením k doplnění a upřesnění žaloby ve lhůtě 1 dne. Ustanoveným zástupcem žalobce však žaloba ve stanovené lhůtě nebyla doplněna, proto zdejší soud **usnesením ze dne 19.11.2020 č.j. 17 A 8/2020-62 žalobu odmítl** (výrok I.), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.), ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Lad. Bártovi nepřiznal odměna za zastupování a ustanovenému opatrovníkovi žalobce výrokem IV. přiznal odměnu ve výši 1.800,-Kč.
5. Dne **21.11.2020** bylo prostřednictvím datové schránky zdejšímu soudu doručeno **doplnění žaloby** zástupcem žalobce, kdy zejména namítal mimo jiné, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s povinností posouzení možnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, když uvedl: *„Příslušný správní orgán rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jednání výše jmenovaného je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Z postupu žalobce je zároveň správnímu orgánu zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, a že nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné. O neúčinnosti zvláštních opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany opakovaně začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.“* Dále bylo uvedeno, že zmíněná argumentace žalovaného je dle názoru žalobce nepřipustně formalizovaná obecná. Žalovaný tuto argumentaci nespecifikuje a neuvádí, v čem vidí individuálnost případu žalobce a proč tedy nemohl využít ustanovení § 47 zákona o azylu a uložit žalobci zvláštní opatření; jenom se opírá o minulost žalobce a pozornost věnuje cestě do Evropy. Žalobce zdůraznil, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců, jakož i do zákona o azylu, byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24.12.2010. Poukázal také na to, že pouze v případě, že výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění může být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace ohrožen jednáním dotčené osoby, může být cizinec zbaven svobody zajištěním. Také žalobce poukázal na to, že žalovaný se nijak nezabýval specifickými okolnostmi jeho případu, což má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný opakovaně uvádí fráze a důvody, které se opakují ve skutkově shodných případech, a tedy chybí prvek individualizace. Přitom odůvodnění rozhodnutí má být shrnutím všech zjištěných skutečností odůvodňujících výrok rozhodnutí a musí vycházet ze skutkového stavu a to tak, aby si obhájilo tvrdý zásah do **základního práva na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu tak, jak mu to uvádí čl. 7 odst. 1 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod**. Rovněž poukázal na to, že velmi podobným případem se zabýval i NSS v rozsudku č.j. 7 Azs 269/2016-21 ze dne 22.12.2016, v němž rovněž řešil otázku, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění. Závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 10.12.2019 a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení a také byla požadována odměna ustanoveného zástupce v celkové výši 14.485,33,-Kč.

6. O kasační stížnosti zástupce žalobce ze dne 7.12.2020, v níž bylo namítáno, že krajský soud v rozporu s § 50b odst. 4 písm. c) občanského soudního řádu nezveřejnil na úřední desce usnesení o ustanovení opatrovníka, kvůli čemuž nenabýlo právní moci rozhodnutí o ustanovení zástupce, tudíž nemohla začít běžet lhůta k doplnění žaloby, rozhodl **NSS rozsudkem ze dne 16.6.2021 č.j. 10 Azs 384/2020-31**, jímž zrušil usnesení zdejšího soudu ze dne 19.11.2020 č.j. 17 A 8/2020-62 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí NSS uvedl, že pochybení krajského soudu spočívající v tom, že nevyvěsil usnesení o ustanovení opatrovníka na úřední desku soudu podle § 50b odst. 4 písm. c) a § 50l odst. 1 o.s.ř. mělo podstatný vliv na další řízení a způsobilo nezákonnost usnesení, kterým krajský soud následně odmítl žalobu. Nejde však pouze o formální procesní pravidlo: pokud se jím soud neřídí, má to konkrétní procesní důsledky. Platí totiž, že rozhodnutí o ustanovení opatrovníka nabude právní moci, až pokud je doručeno jak opatrovníkovi, tak účastníkovi (byť fikcí desátým dnem po vyvěšení na úřední desce). Jelikož krajský soud nedoručil usnesení o ustanovení opatrovníka žalobci vyvěšením na úřední desce soudu, připravil jej o hypotetickou možnost na usnesení reagovat, zejména však toto usnesení nenabýlo právní moci (desátým dnem po vyvěšení na úřední desce). Krajský soud předmětné usnesení však doručil nově ustanovenému zástupci a nepravomocně ustanovenému opatrovníkovi. Protože žalobci nebyl pravomocně ustanoven zástupce, nemohlo nabýt právní moci ani usnesení, kterým krajský soud (prostřednictvím nově ustanoveného zástupce) vyzval žalobce, aby ve lhůtě jednoho dne od doručení tohoto usnesení doplnil žalobu o žalobní body. Lhůta k doplnění žaloby nemohla začít ani běžet, natož aby mohla uběhnout. Krajský soud tak nemohl žalobu odmítnout pro nedoplnění žalobních bodů (usnesení o odmítnutí žaloby sice doručil opatrovníku i zástupci, oba však byli nepravomocně ustanoveni). V důsledku výše popsaného postupu tedy nebyly splněny zákonné důvody pro odmítnutí žaloby. Dále bylo uvedeno, že NSS tedy nejprve vrátil spis krajskému soudu k nápravě formálních nedostatků doručování, což bylo napraveno dne 20.5.2021 vyvěšením usnesení o ustanovení opatrovníka na své úřední desce podle § 50b odst. 4 písm. c) a 50l odst. 1 o.s.ř., které nabýlo právní moci 31.5.2021 a tím nabyla následně formálně právní moci i navazující usnesení o ustanovení zástupce a napadené usnesení o odmítnutí žaloby. Proto nemůže obstát závěr krajského soudu, podle nějž žalobce nesplnil výzvu k doplnění žaloby, a nemůže obstát odmítnutí žaloby, které reagovalo právě na tuto žalobcovu (domnělou) nečinnost, proto s ohledem na okolnosti

této věci je nyní třeba považovat doplnění žaloby ze dne 21.11.2020 za včasné a věcně žalobu projednat.

7. **Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 10.12.2019 č.j. OAM-491/LE-BA02-BA04-PS-2019** rozhodl tak, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a ve smyslu § 46a odst. 5 téhož zákona doba zajištění byla stanovena do 25.3.2020. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 6.12.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky (dále jen **ČR**) a aktuálně se nacházel v ZZC Balková, přičemž byl rozhodnutím správního orgánu Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen **OPKPE**) č.j. KRPS-327556-15/ČJ-2019-010022 ze dne 4.12.2019, zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen **zákon o pobytu cizinců**), a umístěn do ZZC Balková za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem zajištění byla skutečnost, že dne 2.12.2019 byly při vykládce nákladního automobilu objeveny 4 osoby, které se následně vydaly na útěk. Jednou z těchto osob byl i žalobce, který u sebe neměl žádný doklad totožnosti. Byl proto důvod se domnívat, že na území ČR vstoupil neoprávněně nebo zde neoprávněně pobývá. Z tohoto důvodu byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění.

Dne 2.12.2019 žalobce sdělil do protokolu údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a popsal, že X opustil koncem srpna 2019. Vycestoval na platný cestovní doklad do Íránu, kde se následně setkal s jedním mužem, který předal peníze převaděči, aby jej dostal do Turecka, kam přejel nákladním automobilem s dalšími 40 lidmi a dodal, že v noci šli pěšky. V Turecku žil asi 2 měsíce a pracoval tam ve firmě na výrobu kalhot., protože ale neměl platné doklady k pobytu a svůj cestovní doklad ztratil, rozhodl se k cestě do Evropy, neboť se obával, že by byl z Turecka vrácen do X. Dle jeho slov mu bylo jedno, do jaké země se v Evropě dostane. Jeho první cesta směřovala do Srbska, odkud se měl dostat do nějaké evropské země. Následně byl zkontaktován s tím, že pojedí kamionem do Německa, ten však směřoval do ČR, kde byl chycen policií. Dále prohlásil, že nikde o azyl nežádal, ale že by požádat chtěl, ovšem zatím neví v jakém státě. Je si totiž vědom skutečnosti, že je oprávněn požádat pouze v jednom státě. Taktéž si byl vědom skutečnosti, že je na území ČR oprávněn vstoupit pouze s platným cestovním dokladem. Ke svému rodinnému stavu sdělil, že je ženatý a má jednoho dvouměsíčního syna. Jeho rodina žije v X a kromě již jmenovaných ji dále tvoří jeho rodiče a 7 sourozenců. Sdělil také, že se do X vrátit nechce, protože se jeho otec bál krevní msty sousední rodiny a poslal ho pryč. Konkrétní informace mu ale otec prý sdělit nechtěl. V oblasti jeho místa bydliště se nachází americká základna a dochází zde dle jeho vyjádření k občasným konfliktům s Talibánem. V případě návratu do země jeho původu by nedošlo k zásahu do jeho rodinného ani soukromého života, v X se může vrátit ke svým rodičům, ale neví, jak se za dobu jeho nepřítomnosti změnila situace a stejně tak neví, jestli mu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí. Sdělil také, že nemá vojenský výcvik a nikdy nesloužil v armádě. Ke vztahu k území ČR jmenovaný uvedl, že zde nikoho nemá, nemá zde navázány ani žádné vazby. Prohlásil, že je zdravý, neužívá žádné léky a netrpí žádnou nemocí.

Žalovaný také konstatoval, že žalobce svým jednáním zcela vědomě porušuje právní předpisy ČR i Evropské unie (dále jen **EU**), když svévolně neoprávněně vstoupil a pobýval

na území ČR i dalších států schengenského prostoru, bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval, a aby je obešel, využíval služeb převaděčů a jel ukrytý v návěsu nákladního automobilu. Z tohoto důvodu byl dne 4.12.2019 zajištěn a následně umístěn do ZZC za účelem realizace vyhoštění. Z dosavadního jednání žalobce bylo totiž dle rozhodnutí cizinecké policie o zajištění zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat, jakož ostatně činil již v minulosti. Dne 6.12.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Dále bylo uvedeno, že správní orgán posoudil všechny výše uvedené skutečnosti, týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu na území ČR, relevantní ve smyslu § 46a zákona o azylu, a ke zjištění, zda je v jeho případě nutné ponechat jej i během probíhajícího správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce pobýval na území ČR bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k pobytu, na území ČR přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu a to směrem ze Srbska, tedy cestoval minimálně přes další dva státy EU. O mezinárodní ochranu tedy nesporně požádat mohl, a to na území jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. O udělení mezinárodní ochrany však požádal teprve poté, co byl zadržen Policií ČR, bylo s ním zahájeno správní řízení o vyhoštění a byl zajištěn a umístěn do ZZC. Tedy možnost požádat o udělení mezinárodní ochrany evidentně měl, žádost však podal teprve tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Z toho je zřejmé, že ač měl možnost požádat o mezinárodní ochranu dříve, žádost o udělení mezinárodní ochrany podal teprve po svém zajištění Policií ČR a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Žalobce sdělil, že v případě návratu do vlasti by nedošlo k zásahu do jeho rodinného ani soukromého života, ale že neví, jak se za dobu jeho nepřítomnosti změnila situace a stejně tak neví, jestli mu hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí.

Z X dle jeho slov vycestoval, protože se jeho otec obává krevní msty. V ČR žalobce nebyl rovněž nikde hlášen k pobytu, neboť byl zadržen v přívěsu nákladního automobilu na cestě ze Srbska, také nemá na území ČR žádné vazby, naopak v X má rodinu, včetně manželky a syna; je zdravý, netrpí žádnou nemocí a neužívá žádné léky.

Správní orgán dále uvedl, že má za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Je evidentní, že se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do příjímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany nesporně měl, avšak svou žádost podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění a jeho jednání je tedy naprosto účelové. V průběhu provedených a výše popsanych řízení však nevyplynulo nic, co by mu bránilo v dřívějším podání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán rovněž dospěl s ohledem na všechny výše uvedené argumenty k závěru, že z jeho jednání výše je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění, a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhnout se tomuto vyhoštění. Propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci

mezinárodní ochrany a nelze v jeho případě rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Ze všech těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle §47 zákona o azylu nebylo dle názoru správního orgánu účinné.

Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě jeho vyjádření v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a vyhoštění a jeho žádostí o mezinárodní ochranu nelze konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Závěrem žalovaný konstatoval, že v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) a § 46a odst. 4 zákona o azylu, dále v souladu s ust. § 46a odst. 5 zákona o azylu se zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a s ohledem na shora uvedené je žalobce zajištěn v ZZC, nejdéle však do dne 25.3.2020. Také žalovaný uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytné posuzovat standardně, tedy z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu.

8. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 28.6.2021** mimo jiné uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť měl za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil a vyjádřil přesvědčení, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále bylo konstatováno, že dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žalobce o mezinárodní ochranu v přijímacím středisku nebo v ZZC, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost podána v ZZC a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žádost podat dříve. Také byly uvedeny skutečnosti obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně cesty žalobce do ČR i jeho zajištění Policií ČR a umístění do ZZC Balková, stejně tak i podání žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dne 6.12.2019. Žalovaný také dodal, že v současné době již s žalobcem není vedeno správní řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, kdy správní orgán pod č.j.: OAM-491/LE-BA02-K10-2019 ze dne 26.8.2020 (NPM 10.9.2020) rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje, proti tomuto rozhodnutí nepodal žalobce žádný zákonný opravný prostředek. Zajištění žalobce, které bylo do 25.3.2020, již netrvá, proto žalovaný považuje zaslanou žalobu za bezpředmětnou a námitky uvedené v žalobě shledal jako nedůvodné, proto závěrem navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
9. **Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 10.12.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 28.6.2021 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 10.12.2019 žalobci předáno dne 11.12.2019.

10. **Zástupce žalobce reagoval na vyjádření žalovaného replikou ze dne 8.7.2021**, v níž uvedl, že žalovaný se k žalobním tvrzením nevyjádřil, jenom zopakoval obsah rozhodnutí a odkázal na judikaturu NSS; řádně a pečlivě neplnil svoji zákonem stanovenou povinnost a to odůvodnění totožné doby prodloužení zajištění a tedy Rozhodnutí II je nepřezkoumatelné (pozn. soudu: v této věci nebylo vydáno žádné rozhodnutí II). Nadále bylo požadováno zrušení napadeného rozhodnutí a nebylo žádáno o nařízení ústního jednání. Zároveň ustanovený zástupce žalobce vyčíslil dosavadní odměnu na částku 21.285,33,-Kč s tím, aby byla zaslána na účet číslo 2114899404/2700.
11. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Podle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
12. Podle **§ 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.
13. Dle **§ 47 odst. 1 zákona o azylu** „Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“
14. Podle **§ 47 odst. 2 zákona o azylu** „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany“.
15. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2019, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 46a odst. 8 zákona o azylu** věta předposlední před středníkem).
16. Žalobní námitky žalobce se vztahovaly k tomu, zda nebylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření. Soud při posuzování žalobních námitek vycházel ze skutečnosti, že ust. § 47 zákona o azylu bylo do tohoto právního předpisu vtěleno na základě novelizace zákonem č. 314/2015 Sb. Důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. k němu uvádí:

„Jelikož je nutné na základě přepracované přijímací směrnice před individuálním posouzením nutnosti zajištění konkrétního žadatele o udělení mezinárodní ochrany rovněž posuzovat možnost uložení tzv. alternativy k zajištění, jsou do tohoto zákona nově upravena tzv. zvláštní opatření. Jedná se buď o povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v příslušném pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo o povinnost hlášení se ministerstvu v intervalech určených ministerstvem, není-li žadatel ubytován v pobytovém středisku (podobnou alternativu zná i zákon o pobytu cizinců). [...] Cílem zvláštního opatření je zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to uplatněním mírnější formy, než je zajištění. [...]“. Podle bodů 15 a 20 preambule přijímací směrnice má být zajištění výjimečným, krajním prostředkem, uplatňovaným pouze poté, co byla posouzena možnost uložení alternativních opatření. Na to navazuje čl. 8 přijímací směrnice, který v odst. 2 stanoví, že „v případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“, a v odst. 3 pak mezi případy, ve kterých je možné žadatele zajistit, řadí situaci žadatele zajištěného v rámci řízení o navrácení za účelem přípravy navrácení nebo vyhoštění, „mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tomu odpovídá znění § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Posledně zmíněné ustanovení zákona o azylu i § 47 téhož je proto třeba vykládat eurokonformně.

17. Soud zkoumal odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména v té části, která se vztahovala k neúčinnosti zvláštních opatření (str. 4), a neshledal, že by žalovaný pochybil. Žalovaný vycházel z okolností, které ve svém souhrnu svědčily pro závěr o neúčinnosti zvláštních opatření, a to zejména vědomé nerespektování právního řádu ČR žalobcem i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání, když se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.
18. Z důvodů podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný usuzoval, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Žalovaný poukázal na skutečnost, že z postupu žalobce v průběhu správního řízení nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil a zároveň žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 28.6.2017 sp. zn. 1 Azs 349/2016. Současně uvedl, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve, když na území ČR přicestoval skrytý v návěsu nákladního automobilu, a to směrem ze Srbska, tedy cestoval minimálně přes další dva státy EU. O mezinárodní ochranu tedy mohl požádat, a to na území jiného členského státu EU, přes který do ČR cestoval. Možnost podat žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce nesporně měl a svou žádost však podal až tehdy, když byl Policií ČR zajištěn za účelem realizace vyhoštění a jeho jednání je tedy naprosto účelové. Je tedy zcela zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné a nelze se tedy domnívat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu.

19. Žalovaný správní orgán tudíž posoudil individuálně poměry žalobce a neshledal mírnější donucovací opatření účinnými, přičemž jeho závěry měly oporu ve správním spise a zjištěném skutkovém stavu. V případě žalobce se jednalo o závažné okolnosti a nebylo zjištěno nic, co by správní orgán či soud mohlo vést k případnému upuštění od zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Dokonce ani v žalobě žádnou takovou okolnost hodnou zřetele žalobce nezmínil.
20. Ani směrnice, ani zákon o azylu dále nikde nestanoví, čím mají příslušné orgány zdůvodňovat neúčinnost zvláštních opatření a důvodnost zajištění. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Podle směrnice je třeba nejprve posoudit možnost uložení alternativních opatření a až poté je možné žadatele zajistit, což žalovaný učinil. Částečné překrývání důvodů, pro něž byla shledána účelovost žádosti, a důvodů neúčinnosti zvláštních opatření bylo posvěceno i NSS, který shledal, že klíčovou otázkou je, zda argumentace v neprospěch alternativ zajištění může sama o sobě obstát, zda je konzistentní a individualizovaná (srov. rozsudek NSS ze dne 26.7.2017 č.j. 8 Azs 114/2017-35, bod 17 a násl.). V nyní projednávané věci žalovaný shromáždil dostatek informací o žalobcově pobytové historii na území EU, přičemž žalobce porušil režim pobytu cizinců na území ČR a povinnosti s takovým pobytem související. Skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná. Žalovaný správní orgán hodnotil žalobcovu pobytovou historii jako celek a zohlednil veškeré relevantní a závažné okolnosti z jejího průběhu.
21. Zdejší soud zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10.10.2016 č.j. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
22. Lze uzavřít, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření žalobci vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně pobytové historie žalobce na území EU, a jeho odůvodnění bylo dostatečné, přezkoumatelné a zcela v souladu se zákonem.
23. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána. V řízení o kasační stížnosti úspěšnému žalobci žádné náklady řízení nevznikly (**výrok II. rozsudku**).
25. Žalobci byl pro řízení o žalobě ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s.).

Ustanovenému zástupci byla proto přiznána odměna za zastupování i v řízení o kasační stížnosti, která je tvořena *třemi* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, seps kasační stížnosti*) a *třemi* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*; dále cestovné ve výši 5.685,33 Kč (cesta za účelem studia spisu a seznámení s věcí nutné pro nekontaktnost žalobce) na trase Ostrava – Plzeň a zpět (celkem 930,8 km) osobním vozem Volkswagen Passat se spotřebou 6 l na 100, vyhlášková cena paliva 31,8,- Kč nafty/l a náhradním koeficientem 4,20 Kč/km. Soud nepřiznal zástupci žalobce odměnu za repliku ze dne 8.7.2021, jelikož obsah tohoto podání byl obsahově obdobný s žalobou a replika ani nebyla soudem vyžadována. Soud v daném případě také nepřiznal náhradu za promeškaný čas, jelikož nahlízet do spisu byl na základě substituční plné moci advokátní koncipient ustanoveného zástupce žalobce a tato náhrada náleží pouze advokátu a nikoliv advokátnímu koncipientovi, který má tento promeškaný čas vyplacený v podobě mzdy. Ustanovený zástupce není plátcem DPH, proto mu výše odměny nebyla o částku DPH navýšena. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí po zaokrouhlení 15.885,-Kč a tato částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 2114899404/2700 (**výrok III. rozsudku**).

26. Žalobci byl v řízení pro účely řádného doručení usnesení ze dne 19.10.2020 č.j. 17 A 8/2020-50 podle § 29 odst. 3 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s. ustanoven opatrovníkem advokát Mgr. Josef Brož. Zdejší soud tedy dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 140 odst. 2 o.s.ř. rozhodl o odměně a náhradě hotových výdajů ustanoveného opatrovníka žalobce. Opatrovníkovi byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby - převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu ve výši 1.500,- Kč a jeden související paušální poplatek ve výši 300,- Kč. Výše odměny a hotových výdajů byla s ohledem na nález Ústavního soudu ze dne 24.9.2019, sp. zn. Pl. ÚS 4/19, vyhlášený dne 9.10.2019, určena dle § 7 bod 4, § 9 odst. 1, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu; přičemž Mgr. Josef Brož není plátcem daně z přidané hodnoty. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovenému opatrovníkovi celkem tedy činí 1.800,- Kč. S ohledem na to, že NSS zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 19.11.2020 č.j. 17 A 8/2020-62, zdejší soud opětovně rozhodl o přiznání této odměny, avšak přiznaná částka byla již ustanovenému opatrovníkovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni, a to na základě platebního poukazu ze dne 19.11.2020 č.j. 17 A 8/2020-73 (**výrok IV. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 15. července 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.